

καὶ οὕτω μετὰ πολυαρίθμου στρατοῦ εὐκόλως ὑπέπεσεν εἰς τὴν ῥομφαίαν τῶν πολεμίων. Ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ βροντὴ ἦσαν αἰσiai ἢ ἀπαίσiai κατὰ τὸ σημεῖον ὅθεν προήρχοντο. Ἄν ἐβλέποντο ἢ ἠκούοντο ἐκ δεξιῶν, ἐπιστεῦετο ὅτι ἦσαν ἀγαθοὶ οἰωνοί· ἂν δ' ἐξ εὐωνύμων, τὸ ἀνάπαλιν. Καὶ ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ παρακολουθοῦσα βροντὴ ἐνομίζοντο ὡς ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμεναι, καὶ ἦσαν τὰ πλέον φοβερά τεκμήρια τῆς ἀρεσκείας ἢ δυσαρρεσκείας του. Κοινὴ πίστις ἐπεκράτει, ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς κίνδυνος ἡδύνατο ν' ἀποτραπῇ διὰ τοῦ σφύριγματος ἢ σφυρίσματος. Ὅσακις ἤρχιζον βρονταί, οἱ Ἀθηναῖοι ἐσφύριζον. Εἰς τὴν Ῥώμην τόποι κεραυνόπληκτοι ἐτιμῶντο ὡς ἱεροί, καὶ ἦσαν περικεκλησμένοι καὶ ἐμποδισμένοι ἀπὸ κοινὴν χρῆσιν. Ἄνεμος δὲν ἐπνεεν, ὅστις νὰ μὴ ἀποδοθῇ εἰς τὸν Αἰόλον· μετέωρον δὲν ἐφαίνετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὸ ὅποιον νὰ μὴ φαντάζωνται ὡς δυστυχίαν ἢ εὐτυχίαν προμηνῦν. Ὅποτε δύο μετέωρα ἐφαίνοντο συγχρόνως, ἦσαν λαμπάδες κρατούμεναι ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, εἰς τὸν ναυτὴν δεικνύουσαι τὸν πρὸς τὸν λιμένα δρόμον, καὶ αἰθρίαν προδηλοῦσαι· ἀλλ' ἐάν καὶ τρίτον μετέωρον συνέβαινε νὰ ἐμφανισθῇ, ἦτον ἡ Ἑλὲν με πύρινον βέλος ἀποδιώκουσα τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, καὶ τρικυμία, ναυαγία, καὶ συμφοραὶ προεμνύοντο. Ὅπου ἡ δεισιδαιμονία τόσον ἔσχευεν, οἱ σεισμοὶ κατὰ φυσικὸν λόγον προεμνύον μεγάλα ἐθνικὰ δεινά. Αἱ κινήσεις αὐταὶ τῆς γῆς, ἐξ ἀπλῶν φυσικῶν αἰτίων προερχόμεναι, ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς μανίας του τρανοὶ καὶ πληρέστατοι παιᾶνες εἰς αὐτὸν ἐψάλλοντο. Ὅποτε ἡ γῆ διεσχίζετο καὶ ἠνοίγετο ὑπὸ σεισμῶν, οἱ φόβοι τοῦ λαοῦ, τῆς πρώτης ὡς καὶ τῆς ἐσχάτης τάξεως, ὑπερέβαινον πᾶν ὄριον, καὶ τόσον παρωξυσμένην ἐφαντάζοντο τὴν καταχθόνιον θεότητα, ὥστε μόνον αἱ βαρυτιμότεραι προσφοραὶ εἰς τὸ χάσμα ῥιπτόμεναι ἤρουν νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν ὀργὴν αὐτῆς. Οὕτω, Μίδας, ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ἐῤῥίφε ποτε πολυτίμους πέτρας, καὶ προσέτι τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, εἰς χάσμα ὑπὸ σεισμοῦ γεγόμενον· ὅτε δὲ κόλπος τις ἠνοίξεν ἐκ παρομοίας αἰτίας εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ Κούρτιος ἐπήδησεν εἰς αὐτὸν ἐφιππος, ὡς ἐκούσιον θῦμα εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ὅστις καὶ ὑπετέθη τὰ μέγιστα με τὴν προσφορὰν εὐαρεστηθεὶς, καθότι ὁ κόλπος, πάραυτα συγκλεισθεὶς, κατεῤῥόφησε τὸν ἡρώϊκόν ἄνδρα. Εἰς τὰς δεισιδαιμονικὰς ταύτας πίστεis καὶ παρατηρήσεις βλέπομεν ἐλεεινὸν δειγμα τῶν μυριῶν, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ ἐξευγενισμένοι λαοὶ ὑποπίπτουσιν, ὅπταν τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἀγνοῶσι.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΑΚΩΝ ΚΥΝΗΓΕΣΙΑΣ.

ΙΕΡΑΚΑΡΗΣ, ἡ Ἱερακάρης, ὀνομάζεται ὅστις ἀσχολεῖται νὰ ἀγρεύῃ ἱέρακας, γύπας, ἀετοὺς, καὶ ἄλλα παρόμοια σαρκοβόρα ὄρνεα. Ὁ Βελώνιος ἱστορεῖ καὶ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγρεύονται εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὰς δυσκολίας τῆς ἀγρας, διότι φωλεύουν, ὅχι εἰς δένδρα, ὡς τὰ λοιπὰ ὄρνεα, ἀλλ' εἰς πέτρας καὶ σχισμάς βουνῶν ἀπροσίτους, ὡς τὸ παρετήρησε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις λέγει, “Ὁ δὲ γυψ νεοττεύει μὲν ἐπὶ πέτραις ἀπροσβάτοις· διὸ σπάνιον ἰδεῖν νεοττεῖαν γυπὸς καὶ νεοττούς·—ἐν ἀποτόμοις δὲ—καὶ ὁ ἱέραξ νεοττεύει.” καὶ διὰ τοῦτο ἠπατήθη ὁ Ἡρόδοτος, νομίσας, ὅτι οἱ γυπες δὲν ἦσαν ἐγχώριοι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἤρχοντο ἀπ' ἄλλην χώραν ἀδελον.

Περὶ δὲ τοῦ ἔθους νὰ κυνηγῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἄλλα διάφορα ὀρνίθια με τὴν βοήθειαν καὶ συνέργειαν τῶν ἱεράκων, μανθάνομεν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἀριστοτέλην, ὅτι παρόμοιόν τι ἐγίνετο εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις τῆς Θράκης· “Θηρεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀρνίθια κοινῇ. Οἱ μὲν γὰρ ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα ἐκπέτῳνται τὰ ὀρνίθια· οἱ δὲ ἱεράκες ἄνωθεν ὑπερφαινόμενοι καταδιώκουσι· ταῦτα δὲ φοβούμενα κάτω πέττει πάλιν πρὸς τὴν γῆν· οἱ δ' ἄνθρωποι τύπτοντες τοὺς ξύλους λαμβάνουσι, κ.τ.λ.” Τὸ ἔθος τοῦτο δὲν ἦτο χρηστὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὸ γινόμενον εἰς τὴν Θράκην εἰκόνιζεν ἀτελῶς τὴν μέλλουσαν ἐπεῖτα νὰ τελειωθῇ τέχνην τῆς διὰ τῶν ἱεράκων ἀγρας. Πρωτὸν εἰς τὴν Ἰνδοίαν ἐφάνη, ὅπου πιθανόν ἐστὶ καὶ ἐτελειώθη, ἐπεὶ παρὰ τοὺς ἱεράκας ἐλάμβαναν καὶ ἄλλα ὄρνεα συγγενῇ ἢ παρόμοια, τὰ ἀνέτρεφαν καὶ τὰ ἐδίδασκαν εἰς ἀγραν ὅχι μόνον ὀρνιθίων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ζώων, ὡς ἱστορήσεν ὁ Κτησίας, καὶ ἀπὸ τὸν Κτησίαν λαβὼν ὁ Αἰλιανός. Ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς λαβόντες οἱ Ἀραβες τὴν τέχνην, τὴν ἐξήσκησαν ἐπιπλέον, καὶ τὴν ἐπαράδωκαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἶχαν τὴν γνωρίσειν ἀρχήτερα καὶ ἀπὸ τοὺς δορικτήτορας τῆς Γαλλίας Φράγκους. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἀπέσπασαν τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους οἱ Φράγκοι, καὶ καθεξῆς ὅλον τὸν μεσαιῶνα, φαίνεται μάλιστα ἡ χρῆσις τῆς διὰ τῶν ἱεράκων κυνηγείας, ὅχι ὅμως ὡς κοινὸν τοῦ καθενὸς ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ μόνον τῶν δορικτητόρων ἰδία τέρψις καὶ παράσημον τῆς εὐγενείας των ἐξαίρετον. Παρὰ τοὺς κοσμικοὺς Τιμαριώτας, εἰς κἀνέν' ἄλλον δὲ ἐσυγχωρεῖτο νὰ τρέφῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται ἱέρακας εἰς κυνηγείαν πλὴν εἰς τοὺς ἐπισκόπους, ἢ μοναστηρίων ἡγουμένους, τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ὡς τοὺς ἐσυγχωρήθη νὰ καταπλουτίσωσι καὶ τὰ ἐπισκοπεῖα καὶ τὰ μοναστήρια με τὰ κτήματα τῶν δουλωμένων Γάλλων, καὶ νὰ κατασταθῶσιν ἐξ αὐτῶν πολλοὶ αὐτόνομοι ὡς οἱ δορικτήτορες καὶ τύραννοι τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους. Ἡ τόση τῶν ἀγρίων Φράγκων πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς εὐνοία εἶχε δύο αἰτίας· νεοκατήχητοι ἀπὸ τούτους εἰς

Ο ΚΑΚΟΣ ὁμοιάζει τὸν τυφλόν· ὡς οὗτος δὲν ὀφείλει ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁμοίως προσκόπτει, ἀνατρέπει, ἢ συντρίβει ὅ,τι ἐγγίξῃ, ὡς νὰ ἦτο καὶ εἰς νύκτα, παρόμοια καὶ ὁ κακὸς κατὰ μεταχειρίζεται τὰς εὐτυχίας τοῦ κόσμου, ἐπεὶ δὲ στερεῖται τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς.—ΚΟΡΑΗΣ.

τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ βάρβαροι, καὶ ποτισμένοι ἀκόμη τὰς δεισιδαιμονίας τῆς προγονικῆς θρησκείας, εὐρήκασιν εἰς τοὺς νέους των διδασκάλους, ὅχι ἀληθεῖς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κόλακας ἐτοιμούς νὰ τοὺς ἀπατάσῃ μὲ νέας ἄλλας δεισιδαιμονίας, καὶ μὲ τὰς καθημερινὰς θραυματοουργίας. Ἡ δευτέρα αἰτία ἦτο τρόπον τινὰ καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνη· διότι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μάλιστα ἐσυνήργησαν προδίδοντες τὴν πατρίδα των, νὰ εὐκολύνωσι τὴν κατάκτησιν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοὺς Φράγκους.

Ἀλλὰ καθὼς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη, οὕτω καὶ τὸ πάθος τῆς δι' ἱερᾶκων κυνηγεσίας, εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς μάλιστα ἐγενεν ἀληθινὴ μανία, ὡς τὸ μαρτυροῦν πολλοὶ κανόνες ἐκκλησιαστικῶν συνόδων, τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, αἱ ὁποῖαι ἐσπούδασαν ματαίως νὰ τὴν καταργήσωσι.

Μεταξὺ τῶν βασιλέων, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φριδερίκος ὁ δεύτερος, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἑκατονταετηρίδα, ἡσχολήθη μὲ τόσον ζῆλον εἰς τὸ κυνηγέσιον τοῦτο, ὥστε νὰ συντάξῃ εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περιβόητον βιβλίον, ἐπιγραφόμενον περὶ τῆς δι' ὀρνέων κυνηγετικῆς.

Δὲν ἐξεύρω, ἂν κατὰ μίμησιν τοῦ Φριδερίκου ἐπεθύμησαν καὶ οἱ ἡμέτεροι Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες νὰ ἔχωσι τοιαῦτα διδασκαλικά τῆς τέχνης βιβλία. Τοῦτο κἂν εἶναι βέβαιον, ὅτι πρώτην φοράν, κατὰ τὴν αὐτὴν δεκάτην τρίτην ἑκατονταετηρίδα, ἐξεδόθη μὲ προσταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Μηχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀπὸ τὸν ἱατρὸν του Δημήτριον τὸν Πεπαγωμένον, σύνταγμα ἐπιγραμμένον Ἱερακοσόφιον, ἢ Ὁρνεοσόφιον. —ΚΟΡΑΗΣ.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΑΠΟ ΤΟΥ 1789 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1815.

6.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΙΝΤΗΡΙΟΥ.

ΕΜΒΑΙΝΟΜΕΝ τώρα εἰς νῆαν φάσιν τῆς Παρισινῆς ἱστορίας· ἐκείνην, δηλαδή, καθ' ἣν ἡ μὲν νομοθετικὴ δύναμις ἐνεπιστεύθη εἰς βουλὴν πεντακοσίων καὶ εἰς βουλὴν γερόντων, ἡ δ' ἐκτελεστικὴ εἰς πενταμελὲς διευθυντήριον.

Οἱ διευθύνται ὤφειλον νὰ διαμένωσιν ἐν ἐξουσίᾳ πέντε ἐνιαυτούς, εἰς παύσαν κατ' ἔτος τὸν μῆνα Μάϊον· ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων, ἥτις ὁπωσοῦν ὁμοίαζε τὴν κάτω βουλὴν τῆς Ἀγγλίας, ὠνόμαζε πεντήκοντα, ἐξ ὧν ἕκαστος ἐπρεπε νὰ ᾔῃ τοῦλάχιστον τεσσαρακοντούτης· ἀπὸ δὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἡ βουλὴ τῶν γερόντων ἐκλεγε τοὺς πέντε διευθυντάς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐνήργει ὡς γραμματεὺς. Τὰ μέλη τοῦ νομοθετικοῦ συνεδρίου ἐκλέγοντο διὰ τριετίαν, ἐτησίως δ' ἥλλασσε τὸ τρίτημόριον. Κατὰ συνέπειαν τῶν διατάξεων τούτων σφο-

δρὰ πάλιν διὰ τὰ πρωτεῖα συνέβαινε τὸ ἕαρ ἐκάστου ἔτους μεταξὺ τῶν ἀντιφερομένων φατριῶν. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς κυβερνήσεως πρῶτον ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν τὸ φθινόπωρον τοῦ 1795.

Μέχρι δὲ τοῦ Μαΐου 1797 τὰ πράγματα ἔμενον ἡσυχώτερα ἐν Παρισίοις· αἱ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο λαμπραὶ νίκαι τοῦ Βοναπάρτου εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης τόσον ἐκολάκευον τὰ αἰσθήματα τῶν Γάλλων, ὥστε πρὸς καιρὸν κατέσβησαν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν. Ἀλλ' ὁ καιρὸς εἶχεν ἤδη φθάσειν, ὁπότε ἐν τρίτημόριον τῶν ἀντιπροσώπων ὤφειλον νὰ παραιτήσωσι τὰς ἐδρας των, καὶ εἰς τῶν διευθυντῶν ν' ἀποσυρῇ. Συνίστατο δὲ τὸ νέον τρίτημόριον ἀπὸ ἀνδρας ἐχθροὺς σχεδὸν ὅλους τοῦ διευθυντηρίου, ὀδηγούμενους ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἰουρδὰν καὶ Πιχεργρῦ, οἵτινες εἶχον ἀριστεύσειν εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολέμου. Ὁ Βαρθελεμῦς ἐκλέχθη ὡς ὁ νέος διευθυντής, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ Καρνὸτ ἦσαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐνῷ ὁ Βάρραν καὶ οἱ λοιποὶ δύο διευθύνται ἤθελον τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Γαλλία ἐνησχολεῖτο. Σφοδραὶ ἀμφισβητήσεις ἠκολούθησαν εἰς τὰ δύο νομοθετικὰ συνέδρια· εὐρέθη ὅτι οἱ διευθύνται ἔχον σφετερισθῇ μέγα μέρος τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτος· αὕτη δὲ ἦτον ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τοιαύτη κατηγορία προσήφθη ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως. Κατήντησε τώρα γενικὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποβάλωσι τὸν Βάρραν, Ῥεουβέλ, καὶ Λεπὼν, τοὺς τρεῖς ἐνόχους διευθυντάς· πιθανώτατον δὲ ὅτι ἤθελον καθαιρεθῇ, ἐάν, καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ νέου συντάγματος παραβαίνοντες, δὲν εἶχον χρυφίως διατάξειν τοὺς στρατηγούς Ὡχιον καὶ Αὐγερὼν νὰ φέρωσι τὰ στρατεύματά των εἰς Παρισίους. Τὴν 4 Σεπτεμβρίου (1797) ὁ μὲν Αὐγερὼς, μὲ δώδεκα χιλιάδας στρατευμάτων, περιεκύκλωσε τὸ βουλευτήριον, ἐπέβηκε τὴν σφραγίδα του εἰς τὰς θύρας τοῦ οἴκου, ὅπου ἡ γερουσία συνήρχετο, καὶ ἔστησε κανόνια ἀπέναντι αὐτοῦ· ὁ δὲ στρατηγὸς Λεμοῖν μ' ἄλλο σῶμα στρατιωτῶν ὑπήγχε νὰ φοβέριση τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων. Ὁθεν, φυσικῶς τῷ λόγῳ οἱ τρεῖς διευθύνται ἐθριάμβευσαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των· ὁ Καρνὸτ καὶ ὁ Βαρθελεμῦς, ἀναμφισβητήτως τὰ δύο πλέον εὐσυνείδητα μέλη τοῦ διευθυντηρίου, αἰσχυρῶς τῆς Γαλλίας ἀπεδιώχθησαν· πάμπολλοι δὲ τῶν ἀντιπροσώπων ἐχθρῶν τοῦ Βάρρα, διὰ προδόλου παραβάσεως τοῦ νέου συντάγματος, ἐκηρύχθησαν ὡς παρανόμως ἐκλελεγμένοι, καὶ νομοθετικὸν σῶμα συνηθροίσθη, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Βάρραν ὑποκείμενον.

Τὸ 1799 συνέβησαν ἄλλα ὅμοια τῶν προγενομένων, ἐκ τῆς νέας ἀρχαιρεσίας προκύψαντα. Ὁ Σίειος, ἀνὴρ μεγίστην ἔχων ἐπιρροήν, ἐκλέχθη τώρα εἰς τῶν διευθυντῶν, καὶ πάμπολλοι, βιαίως ἢ δημοκρατικὰς ἀρχὰς πρεσβεύοντες, εἰσῆλθον εἰς τὰ νομοθετικὰ συνέδρια. Μετ' ὀλίγους μῆνας κατέστη δῆλον, ὅτι ταχέως ἐμελλε νὰ συμβῇ ἄγριος συναγωνισμὸς διὰ τὰ πρωτεῖα. Περὶ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον ὁ Βοναπάρτης, ἀποτυχὼν ἐν Αἰ-